

PETER ROBINSON

EEN INSPECTEUR BANKS-DETECTIVE

DUIVELSGEBROED

‘De boeken van Peter Robinson
worden alleen maar sterker.’

AD Magazine

Over het boek

Larborough Head, Yorkshire, Engeland. Een zondagochtend in maart. Boven op de hoge rotsen bij de zee wordt een oude vrouw in een rolstoel gevonden met een doorgesneden keel. Haar naam was Karen Drew en ze was al jaren volledig verlamd. Diezelfde ochtend ontdekt iemand veertig kilometer verderop in Eastvale, in een van de donkere steegjes van de volksbuurt de Maze, het verkrachte en gewurgde lichaam van de negentienjarige studente Hayley Daniels. Twee plaatsen, twee moorden. Inspecteur Banks en zijn collega Annie Cabot hebben al snel een paar verdachten op het oog. Maar zijn er ook twee daders?

Duivelsgebroed is het zeventiende deel in de Inspecteur Banks-reeks en het vervolg op *Hartzeer*.

De pers over de auteur/het boek

‘**** De schrijver heeft minstens zoveel oog voor de personages als voor de intrige.’ – *VN’s Detective & Thrillergids*

‘Robinson werkt zijn personages prachtig uit en weet de lezer van de eerste zin tot de laatste te boeien.’ – *Typisch Almelo*

‘Vlijmscherp. [...] Naast spannend een interessante “dans” voor twee rechters.’ – *De Weekkrant*

Over de auteur

Peter Robinson werd geboren in Yorkshire, Engeland. Na zijn studie Engels aan de universiteit van Leeds verhuisde hij naar Canada, waar hij nog steeds woont. Met zijn boeken won hij tweemaal de Arthur Ellis Award, de Macavity Award, de Grand Prix de Littérature Policière en de Martin Beck Award.

Van dezelfde auteur

Stille blik

Nachtlicht

Tegenstroom

Zondeval

Schijnbeeld

Woensdagkind

Verdronken verleden

Kil als het graf

Nasleep

Onvoltooide zomer

Vuurspel

Drijfzand

Hartzeer

Overmacht

Lijdensweg

Colofon

Oorspronkelijke titel

Friends of the Devil

© 2007 Eastvale Enterprises Inc.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Valérie Janssen

Omslagbeeld

© John Foley/Archangel Images/Imagestore

© Elisa Lazo/Archangel Images/Imagestore

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2009 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9511 2

ISBN e-book 978 90 449 6373 1

NUR 332

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland? Geeft u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Peter Robinson

Duivelsgebroed

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Voor mijn agent Dominick Abel,
met mijn hartelijke dank

1

Het was heel goed mogelijk dat ze naar de zee zat te staren, naar de wazige strook waar het grijze water overging in de grijze lucht. Dezelfde zilte wind die ook de golven naar de kust dreef, tilde een lok van haar dorre haar op en vlijde hem tegen haar wang. Ze voelde niets; ze zat daar maar, haar uitdrukingsloze gezicht bleek en opgezet, en de doffe, donkere ogen wijd opengesperd. Een zwerm zeemeeuwen vocht om een school vissen die ze dicht bij de kust hadden gezien. Eén vogel schoot omlaag en bleef even boven de roerloze gedaante aan de rand van het klif hangen, maar vloog toen krijsend terug om zich weer in het gewoel te storten. Ver weg op zee vormde een vrachtschip met bestemming Noorwegen een rode vlek tegen de horizon. Een tweede zeemeeuw waagde zich tot vlak bij de vrouw, mogelijk aange trokken door het haar dat bewoog in de wind. Even later kwam ook de rest van de zwerm, moe van het gekrakeel over de vis, boven haar rondcirkelen. Ten slotte streek een van hen als een groteske parodie op Long John Silvers papegaai neer op haar schouder. Ze verroerde zich nog altijd niet. Het beest keek met schuin gehouden kop uitvoerig om zich heen en pikte toen met zijn snavel in haar oor.

Voor inspecteur Alan Banks was de zondagochtend niet echt heilig. Hij ging tenslotte niet naar de kerk en werd zelden wakker met zo'n enorme kater dat bewegen of praten hem pijn deed. Hij had de vorige avond ontspannen naar de dvd van *The Black Dahlia* gekeken en twee glazen van Tesco's beste Chileense cabernet bij zijn opgewarmde pizza fungi gedronken. Toch vond hij het net als de meeste andere mensen heerlijk om uit te slapen en daarna een paar uur lang in alle rust de kranten te lezen. Hij was van plan die middag zijn moeder te bellen om haar een fijne Moederdag toe te wensen; daarna wilde hij een paar van Sjostakovitsj' strijkkwartetten beluisteren die hij onlangs via iTunes had aangeschaft, en verder lezen in Tony Judts *Na de oorlog*. Hij had geconstateerd dat hij de laatste tijd steeds minder romans las: hij voelde een nieuwe gretigheid om de wereld waarin hij was opgegroeid via een

nieuwe invalshoek te leren begrijpen. Romans gaven je weliswaar een goede indruk van de sfeer van een bepaalde periode, maar hij had behoefte aan feiten en interpretaties, het grote plaatje.

Op die zondag, de derde van maart, was die luxe hem niet gegund. De dag begon rond halfnegen nog tamelijk onschuldig, zoals een dergelijke reeks gedenkwaardige gebeurtenissen zo vaak doet, met een telefoontje van brigadier Kevin Templeton, die dat weekend dienst had op de afdeling Ernstige Delicten van het hoofdbureau van politie van de westelijke divisie.

‘Met mij, inspecteur, brigadier Templeton.’

Banks voelde een zekere weerzin in zich opkomen. Hij mocht Templeton niet en zou blij zijn wanneer diens overplaatsing eindelijk een feit was. Soms probeerde hij zichzelf wijs te maken dat dit kwam doordat Templeton zoveel op hem leek, maar dat was niet zo. Templeton liep er niet alleen de kantjes van af, maar walste ook vaak over de gevoelens van anderen heen en, erger nog, leek dat zelfs erg leuk te vinden. ‘Wat is er?’ bromde Banks. ‘Ik hoop wel dat het belangrijk is.’

‘Dat is het zeker, inspecteur. Dit moet u echt weten.’

Banks hoorde een ondertoon van kruiperige opwindning in Templetons stem. Sinds hun laatste meningsverschil had de jonge brigadier op verschillende manieren geprobeerd bij hem in een goed blaadje te komen, maar die zogenaamd ademloze eerbied had naar Banks’ smaak iets te veel weg van Uriah Heep. ‘Kom dan maar op,’ zei hij. ‘Moet ik me aankleden?’ Templeton begon te lachen en Banks hield de hoorn een stukje bij zijn oor vandaan.

‘Ik denk het wel, inspecteur, want u wordt zo snel mogelijk bij Taylor’s Yard verwacht.’

Taylor’s Yard, zo wist Banks, was een van de smalle steegjes die toegang gaven tot de Maze, een doolhof van nauwe straatjes die ten zuiden van het marktplein het centrum van Eastvale doorkruisten. Het werd niet als ‘yard’ aangeduid omdat het zoveel op een pleintje of tuintje leek, maar omdat een of andere bijdehante ziel ooit eens had opgemerkt dat het hooguit een yard breed was. ‘Wat staat me daar dan te wachten?’ vroeg hij.

‘Het lichaam van een dode jonge vrouw,’ zei Templeton. ‘Ik heb het zelf gecontroleerd. Ik sta er nu trouwens naast.’

‘Je hebt toch niets...’

‘Ik heb niets aangeraakt, inspecteur. Agent Forsythe en ik hebben het gebied met tape afgezet en de politiearts gewaarschuwd.’

‘Mooi.’ Banks schoof de kruiswoordpuzzel van *The Sunday Times* waaraan hij amper was begonnen opzij en keek verlangend naar zijn nog altijd dampende kop zwarte koffie. ‘Heb je de hoofdinspecteur al gebeld?’

‘Nog niet. Het leek me dat ik daarmee beter kon wachten tot u een kijkje had genomen. Nergens voor nodig om op de zaken vooruit te lopen.’

‘Goed,’ zei Banks. Hoofdinspecteur Catherine Gervaise sliep waarschijnlijk lekker uit, want het was de avond ervoor ongetwijfeld laat geworden bij de opvoering van *L’Orfeo* door Opera North in Leeds. Banks was er donderdag met zijn dochter Tracy naartoe geweest en had er erg van genoten. Hij wist niet zeker of dat ook voor Tracy gold. Ze maakte tegenwoordig een erg in zichzelf gekeerde indruk. ‘Ik ben er binnen een halfuur,’ zei hij. ‘Hooguit drie kwartier. Bel intussen inspecteur Cabbot en brigadier Hatchley. En roep agent Jackman ook op.’

‘Inspecteur Cabbot zit nog steeds bij de oostelijke divisie, inspecteur.’

‘Ja, dat is waar ook. Verdorie.’ Als het inderdaad om een moord ging, had Banks graag Annes hulp gehad. Ook al hadden ze dan privé misschien problemen, op het werk fungeerden ze nog altijd prima als team.

Banks liep naar boven, waar hij zich snel douchte en aankleedde. Terug in de keuken schonk hij zijn reisbeker vol koffie voor onderweg, waarbij hij er goed op lette dat het deksel er stevig op zat gedrukt. Hij had al verschillende keren een vervelende ervaring gehad met een koffiemok. Hij zette alles uit, deed de deur op slot en liep naar zijn auto.

Hij reed in de Porsche van zijn broer. Hoewel hij zich nog steeds niet echt op zijn gemak voelde in de luxewagen, was hij langzamerhand toch tot de conclusie gekomen dat hij hem met de dag leuker ging vinden. Nog niet zo heel lang geleden had hij overwogen hem aan zijn zoon Brian of aan Tracy te geven, en die gedachte speelde nog altijd door zijn hoofd. Het probleem was alleen dat hij niet wilde dat de ander dan het gevoel zou krijgen achtergesteld te worden of minder geliefd te zijn, dus stond hij voor een dilemma. Brians band had onlangs een wisseling in de bezetting doorgemaakt en hij repeteerde nu met een paar nieuwe bandleden. Tracy’s afstudeercijfers waren teleurstellend geweest – dat vond zijzelf tenminste, Banks niet – en ze bracht haar tijd nu kniezend door met een baantje in een boekhandel in Leeds en deelde met een paar vriendinnen uit haar studietijd een huis in Headingley. Wie had het meeste recht op de Porsche? Hij kon het ding moeilijk in tweeën hakken.

Buiten merkte Banks dat het winderig en kil was geworden, dus liep hij terug naar binnen om zijn tweedjasje te verwisselen voor zijn leren jack met rits. Als hij dan toch in een achterafstraatje van Eastvale moest staan wachten tot de technische recherche, de fotograaf en de politiearts hun werk hadden gedaan, dan wel graag zo warm mogelijk gekleed. Toen hij behaaglijk in de auto zat, startte hij de motor en reed hij via Gratly langs de heuvelhelling omlaag naar

Helmthorpe, waar hij de weg naar Eastvale insloeg. Hij sloot zijn iPod Shuffle aan op de adapter en Ray Davies' 'All She Wrote' klonk, een nummer dat hij ontzettend goed vond, met name de regel over de stevige Australische barjuffrouw. Voor een rit op zondagochtend naar een plaats delict was het niet verkeerd, dacht hij bij zichzelf. Helemaal niet verkeerd.

De hond uitlaten was niet bepaald een favoriete bezigheid van Gilbert Downie. Hij deed het wel, maar vooral uit plichtsgevoel. Het was een typisch voorbeeld van een door ouders genomen beslissing die verkeerd had uitgekapt. Zijn dochter Kylie had al sinds ze acht was een pup gewild en over niets anders gepraat. Uiteindelijk hadden Gilbert en Brenda toegegeven en er voor haar verjaardag eentje gekocht, ook al moest Brenda eigenlijk niet veel van honden hebben en moest ze er soms van niezen. Na een paar jaar was Kylie alle belangstelling voor het beest verloren en overgestapt op jongens en popmuziek, en viel de schone taak om voor Hagrid te zorgen aan Gilbert toe.

Op die zondagochtend zag het weer er bijzonder akelig uit, maar Gilbert wist dat hij niet mocht klagen. Hagrid gaf hem tenminste een excuus om naar buiten te gaan, terwijl Brenda en de inmiddels veertienjarige Kylie hun gebruikelijke zondagochtendruzie uitvochten over de vraag waar Kylie op zaterdagavond tot in de kleine uurtjes had uitgehangen en wat ze daar had gedaan. In de omgeving van het dorp waren geen mooie wandelroutes – tenminste, geen routes die hem nog niet de keel uithingen – en hij hield van de zee, dus reed hij het kleine stukje naar de kust. Het was een grauw, eenzaam gebied, maar dat vond hij juist heerlijk. Bovendien had hij het helemaal voor zich alleen. De laatste tijd was hij toch steeds vaker het liefst alleen met zijn eigen gedachten. Hij vroeg zich af of dat iets te maken had met ouder worden, maar hij was pas zesenvieftig. Dat kon je niet echt oud noemen, ook al dachten Kylie en die luie vriendjes van haar daar heel anders over.

Gilbert zette de kraag van zijn waxcoat op en rilde toen hij de klamme wind voelde. Het gras was glibberig van de laatste regenbui. Hagrid trok zich er zo te merken weinig van aan. Hij ging er binnen een mum van tijd als een speer vandoor om aan graspollen en struiken te snuffelen, en Gilbert slenterde met zijn handen in zijn zakken achter hem aan. Zo nu en dan wierp hij een blik op het onstuimige water en hij vroeg zich af hoe het moest zijn geweest om op de walvisvaarders vanuit Whitby uit te varen. De bemanning was steeds maandenlang onderweg geweest, terwijl de vrouwen thuis bleven wachten en dag in dag uit langs de West Cliff wandelden in de hoop een zeil te ontwaren en het kaakbeen van een walvis aan de mast gespijkerd te zien ten teken dat iedereen gezond en wel was.

Toen ontdekte Gilbert in de verte een gedaante die aan de rand van het klif zat. Hagrid, als altijd tuk op gezelschap, stooft eropaf. Het rare was – dat vond Gilbert tenminste – dat er op elke schouder een zeemeeuw stond. Het tafereel deed hem denken aan een oude vrouw die hij eens op een bankje in het park had gezien en die van top tot teen schuilging onder de duiven die ze aan het voeren was. Toen Hagrid vlak bij de gedaante was en begon te blaffen, stegen de meeuwen loom op en zweefden ze weg boven de zee, maar ze maakten met de kleine kringen waarin ze bleven rondcirkelen en hun achterwaartse blikken duidelijk dat ze dit slechts als een tijdelijke tegenslag beschouwden. Gilbert meende ze spottend te horen krijsen, omdat aan de aarde gekluisterde wezens zoals Hagrid en hij hen niet konden volgen.

Hagrid, die waarschijnlijk een konijn had geroken, verloor al snel alle belangstelling en drentelde naar een paar struiken die een stukje van het pad vandaan stonden. Gilbert liep naar de roerloze gedaante toe om te zien of hij kon helpen. Het was een vrouw, besefte hij. Aan de houding waarin ze zat en het haar dat over haar kraag krulde te zien tenminste wel. Hij riep iets, maar kreeg geen reactie. Toen zag hij dat ze in een deken gewikkeld in een rolstoel zat en dat haar hoofd door iets omhoog werd gehouden. Misschien kon ze zich niet bewegen. Een vrouw in een rolstoel was geen ongebruikelijke aanblik in de omgeving van Larborough Head – het verpleegtehuis was er niet al te ver vandaan en familieleden namen hun ouders of grootouders wel vaker mee voor een wandeling langs de kust, maar wat deed ze in vredesnaam in haar eentje op deze gevaarlijke plek, en al helemaal op Moederdag? Er was niet veel voor nodig om de stoel over de rand te doen glijden; een zuchtje wind was al voldoende. Waar was haar verzorgster of familie in vredesnaam?

Toen hij vlak bij haar was, werd Gilberts aandacht getrokken door twee opmerkelijke zaken. Allereerst door de bloedeloze krassen rond haar oren, die hij ontdekte toen hij haar van achteren naderde; toen hij om haar heen naar de voorkant liep, zag hij vervolgens ook dat de bovenste helft van haar lichaam, inclusief de deken, van haar hals tot aan haar bovenbenen doorweekt was met bloed. Nog voordat hij in haar ogen had gekeken, wist hij al dat ze dood was. Gilbert drong de bitter smakende gal die in zijn keel opkwam terug, floot Hagrid en rende naar zijn auto. Uit ervaring wist hij dat zijn gsm hier geen bereik had en dat hij minstens een paar kilometer landinwaarts moest rijden voordat hij de politie kon bellen. Hij liet de vrouw niet graag alleen achter, zodat het de zeemeeuwen vrijstond in haar te pikken, maar wat kon hij anders doen? Alsof ze zijn gedachten hadden gelezen, zweefden de twee brutaalste zeemeeuwen al terug naar de bewegingloze gedaante, zodra Gilbert haar zijn rug toedraaide en wegholde.

Banks zette zijn iPod halverwege Tom Waits' 'LowDown' uit, stak hem in zijn zak en stapte uit de warme Porsche de kille wind in, die nu natte sneeuw in zijn richting joeg. Op het marktplein wemelde het van de in hun zondagse goed gestoken stadsbewoners die op weg waren naar de Normandische kerk in het centrum van de stad, de vrouwen met één hand op hun hoed vanwege de wind. De kerkklokken luidden alsof er niets aan de hand was. Er stonden echter wel enkele toeristen bij de met tape afgezette ingang van Taylor's Yard. Op de ene hoek was een pub die The Fountain heette en op de andere een winkel, Randalls lederwaren. Daartussen leidde het smalle, met kleine keien geplaveide straatje de Maze in, een doolhof van zijweggetjes, steegjes, pleintjes, hofjes, hoeken, gaten en kleine pakhuizen waar sinds de achttiende eeuw niets aan was veranderd.

Tenzij alles werd platgegooid en weer van de grond af aan werd opgebouwd, waren de krappe panden op onhandige locaties alleen maar geschikt als opslagruimte, of anders om leeg te blijven staan. De steegjes vormden niet echt een kortere route naar welke bestemming dan ook, hoewel je als je er de weg kende wel het parkeerterrein kon bereiken dat ten noorden van het trapsgewijs aangelegde stadspark lag dat bij Eastvale Castle afliep naar de rivier. Afgezien van de vier piepkleine, bewoonde cottages vlak bij de uitgang van het parkeerterrein waren de gebouwen grotendeels onbewoonbaar, zelfs voor krakers, maar omdat ze op de monumentenlijst stonden, mochten ze niet worden gesloopt, dus bleef de Maze wat hij was: een handige plek voor een vluggertje of een dosis crystal meth of skunk weed voordat je een avondje ging stappen.

De gemeentelijke reinigingsdienst had verscheidene malen bij de politie geklaagd over de naalden, stickies, gebruikte condooms en plastic zakjes met lijm die ze moesten opruimen, met name aan de achterkant van nachtclub de Bar None en in Taylor's Yard voorbij The Fountain, maar hoewel de Maze recht tegenover het politiebureau aan de andere kant van het plein lag, konden ze er onmogelijk vierentwintig uur per dag surveilleren. Agent Rickerd en de mensen van zijn team Politie in Actie in de Wijken, de 'plastic politie', zoals de stadsbewoners hen noemden, deden hun best, maar het was niet voldoende. Zodra het donker werd, bleven mensen zo ver mogelijk uit de buurt van de Maze. De meeste gezagsgetrouwe burgers hadden toch al geen reden om daar te komen. Het gerucht ging zelfs dat het er spookte en dat er mensen in waren verdwaald die er nooit meer uit waren gekomen.

Banks haalde de beschermende kleding uit de kofferbak van zijn auto, zette zijn handtekening op de presentielijst die de op wacht staande agent hem voorhield en dook onder de blauw-witte politietape door. De natte sneeuw drong gelukkig nauwelijks door in de Maze: de gebouwen waren net als de

Shambles in York zo hoog en stonden zo dicht op elkaar dat ze de hemel aan het oog onttrokken, op een smalle, grauwe strook na. Als er mensen op de bovenste verdiepingen hadden gewoond, zouden ze met het grootste gemak hun overburen de hand hebben kunnen schudden. De blokken kalksteen waaruit de Maze was opgetrokken, waren donker gekleurd door de eerder gevallen regen en vanuit de verderop gelegen cottages kwam de geur van brandende turf aandrijven. Het deed Banks aan Laphroaig denken en hij vroeg zich af of hij de Islay-maltwhisky over niet al te lange tijd weer zou kunnen drinken. De wind floot en jammerde, en veranderde als door een houten blaasinstrument geblazen adem van toon, klank en volume. Alleen was de Maze natuurlijk eerder een stenen blaasinstrument, bedacht Banks.

Zoals beloofd hield brigadier Kevin Templeton een oogje op het gebouw op de hoek van Taylor's Yard en Cutpurse Wynde waarin het stoffelijke overschot was aangetroffen. Het was amper meer dan een bijgebouw of een stenen schuurtje en werd door Joseph Randall, de eigenaar van de winkel met lederwaren, gebruikt als opslag voor stalen en restlapjes. De voorgevel was van kalksteen en er zaten geen ramen in. Als een gebouw in de Maze al ramen op de begane grond had, dan zaten die meestal dichtgetimmerd.

Templeton was zijn gebruikelijke gelikte zelf met zijn zwarte haar vol gel, een dure lichtbruine katoenen broek die op de knieën vochtplekken vertoonde en een glimmend jack dat glinsterde van de regen. Zijn ogen waren bloeddorlopen van de uitspattingen van de avond ervoor en Banks zag hem al voor zich bij een rave of iets dergelijks, schokkerig bewegend op een technopopdreun of de geluiden van een dj die Elvis en Eminem mixte. Banks durfde niet te zeggen of Templeton drugs gebruikte. Hij had het hem nooit zien doen, maar hij had hem wel scherp in de gaten gehouden nadat de overambitieuze brigadier had geprobeerd als slaafse volgeling bij de nieuwe hoofdinspecteur in het gevlj te komen. Die poging had, mede dankzij Banks en Annie, averechts uitgepakt, maar dat had Templetons zucht naar promotie of zijn overduidelijke voorliefde voor strooplikerij nauwelijks doen afnemen. Hij was geen teamspeler, zoveel stond wel vast. Het enige wat ze nu konden doen, was duimen en hopen dat hij helemaal naar Cornwall of Hampshire zou worden gestuurd voor een baantje bij de verkeerspolitie.

'Wat is de stand van zaken?' vroeg Banks.

'Doc Burns is nu met haar bezig,' antwoordde Templeton.

'De technische recherche?'

'Die is onderweg.'

'Dan kunnen we maar beter even een kijkje nemen, voordat die kleine Hitlertjes het komen overnemen.'

Templeton grijnsde. ‘Het is geen fraaie aanblik.’

Banks staaide hem aan. In de overweldigende hoeveelheid zinloze opmerkingen die hij door de jaren heen had mogen aanhoren, scoorde deze weliswaar niet bijzonder hoog, maar ze hoorde er wel degelijk in thuis. Templeton schokschouderde en besepte blijkbaar niet eens dat hij zich moest schamen. Banks vroeg zich af of dit wellicht een typische eigenschap van een psychopaat was, net als een gebrek aan geweten, de afwezigheid van gevoel voor humor en een totaal gemis aan inlevingsvermogen in zijn medemens.

Uitgedost in een beschermende overall en een paar handschoenen duwde hij tegen de groene houten deur. Die zwaaide piepend op roestige scharnieren open en onthulde dokter Burns, die in het licht van een kaal peertje over een lichaam gebogen zat. De aanblik deed Banks heel even denken aan een scène uit een film die hij had gezien en die iets te maken had met de manier waarop Jack the Ripper zich over zijn slachtoffers boog. Tja, nu vertoonde de Maze beslist wel enige overeenkomsten met het Whitechapel van de Ripper, maar Banks hoopte maar dat de vergelijking daar ophield.

Hij keerde zich om naar Templeton. ‘Weet je of de deur op slot zat voordat het meisje hiernaartoe werd gebracht?’

‘Dat is moeilijk te zeggen, inspecteur. Het hout is zo oud en verrot dat een korte, harde duw voldoende kan zijn geweest. Het is best mogelijk dat het al jaren kapot was.’

Banks draaide zich weer om naar de opslagruimte. Het eerste wat hem naast het stof, de witgekalkte muren en de spinnenwebben opviel, was de mengeling van leer, braaksel en bloed die hij rook, waarbij het laatste een zwakke, flauwe metalen ondertoon vormde die desalniettemin duidelijk waarneembaar was. Het slachtoffer lag op een stapel leren lapjes en restjes. Voor zover Banks in het vage licht kon onderscheiden, hadden die verschillende kleuren – groen, blauw, rood, bruin – en waren ze voornamelijk driehoekig of rechthoekig van vorm. Banks raapte er een op. Het was heel zacht, plooibaar leer dat nog prima dienst kon doen als bijvoorbeeld een elleboogstuk of een portemonneetje.

Dokter Burns wierp een blik over zijn schouder en deed een paar passen achteruit tot hij naast Banks stond. De ruimte was net hoog genoeg om rechtop te staan. ‘Ha, Alan. Ik heb zo min mogelijk aangeraakt en verplaatst. Ik weet hoe die lui van de technische recherche zijn.’

Dat wist Banks ook. De leden van de TR waren wat hun werk betreft tamelijk hanig, en wee degene die hen voor de voeten liep, of hij nu inspecteur was of niet. ‘Is het al gelukt de doodsoorzaak vast te stellen?’ vroeg hij.

‘Op het eerste gezicht lijkt het me wurging met de blote hand, tenzij er ver-

borgen oorzaken zijn.’ Burns bukte zich, tilde een lok blond haar op en gebarde naar de donkere plekken onder de kin en het oor van het meisje.

Voor zover Banks kon zien, was ze jong, niet ouder dan zijn dochter Tracy. Ze droeg een groen topje en een witte minirok met een brede roze plastic riem met zilveren glitters erop. Het rokje was nog hoger naar boven geschoven dan het normaal gesproken al zou hebben gezeten en liet haar bovenbenen bloot. Het lichaam had een geposeerde houding. Ze lag op haar linkerzij met haar benen geschaard, alsof ze in haar slaap aan het hardlopen was. Verder naar beneden glinsterde er vlak boven de knie iets op de bleke huid en Banks vermoedde dat het sperma was. Als hij gelijk had, was er een vrij grote kans dat ze DNA zouden vinden. Haar rode slipje, een nietsverhullend niemendalletje, was om haar linkerenkel blijven haken. Ze had pumps van zwart lakleer aan en om haar rechterenkel zat een zilveren kettinkje. Vlak daarboven zag hij een tatoeage van een kleine vlinder. Het topje was omhooggeschoven en haar kleine, bleke borsten en gezwollen tepels waren van opzij zichtbaar; haar ogen waren open en staarden naar de muur achterin. Uit haar mond staken twee of drie leren lappen.

‘Een knap, jong ding,’ merkte Burns op. ‘Eeuwig zonde.’

‘Was dat het enige wat ze aanhad? Het is verdorie ijskoud buiten.’

‘Ach, de jeugd van tegenwoordig. Je hebt ze ongetwijfeld weleens zien lopen.’

Dat had Banks inderdaad. Groepjes meiden die midden in de winter in dunne mouwloze shirtjes en korte rokjes door de stad van de ene pub naar de andere holden. Zonder onderbroekje. Hij was er altijd van uitgegaan dat ze met hun lichaam wilden pronken, maar misschien had het wel een praktische oorzaak. Het was veel gemakkelijker wanneer je ergens anders naartoe wilde: geen spullen, niets wat je kon vergeten, alleen je schoudertas. Zo was het veel simpeler om van de ene plek naar de andere te gaan, en misschien was het ook wel een kenmerk van de jeugd: een onverschilligheid jegens de kou en je niets gelegen laten liggen aan de weersomstandigheden. ‘Het is zeker niet waarschijnlijk dat ze vanzelf in die positie is terechtgekomen?’ vroeg hij.

‘Niet als ze is verkracht en gewurgd,’ zei Burns. ‘Dan zou ze op haar rug liggen met haar benen gespreid, maar er is daar geen spoor van lijkstijfheid.’

‘Hij heeft haar dus verplaatst toen hij klaar was, haar op haar zij gedraaid, haar gezicht afgewend en haar een beetje gefatsoeneerd, alsof ze sliep. Misschien heeft hij haar ook wel schoongemaakt.’

‘Nou ja, in dat geval heeft hij dan wel iets over het hoofd gezien,’ zei Burns, wijzend op het glinsterende plekje.

De dokter liep weer naar haar toe en stootte daarbij zijn hoofd tegen het peer-

tje, dat wild heen en weer schommelde. In de hoek naast de deur zag Banks iets wat het licht weerkaatste. Daar, op de stoffige stenen vloer, lag een tasje van goudlamé met een smalle schouderband. Hij pakte het voorzichtig met zijn gehandschoende handen op en maakte het open. Een lippenstift, een poederdoosje met spiegel, drie condooms, vier Benson & Hedges-sigaretten, een paarse Bic-aansteker, een mapje met lucifers van The Duck and Drake, gezichtsreinigingsdoekjes, paracetamol, een nagelvijl en -schaartje, een tampon, een goedkope turquoise gelpen, een iPod Shuffle in een roze hoesje, een rijbewijs, een etiketloos flesje met vier witte pillen erin – xtc, elk voorzien van een kroonvormig teken – en een kleine portemonnee met twintig pond aan bankbiljetten en vijfenzestig pence aan muntgeld. Plus een adresboekje met een William Morris-omslag met aan de binnenkant een naam: Hayley Daniels, dezelfde naam die bij de foto op het rijbewijs stond, en een adres in Swainshead, een dorpje dat ongeveer vijfenveertig kilometer ten westen van Eastvale lag.

Banks noteerde de details vlug in zijn opschrijfboekje en stopte alles weer terug in de schoudertas voor de technische recherche. Hij riep Kevin Templeton bij zich in de deuropening en droeg hem op het wijkbureau in Swainshead te bellen om het nieuws door de dienstdoende agent daar aan de ouders van het meisje te laten overbrengen. Er zouden maatregelen worden getroffen om hen naar Eastvale te halen om het lichaam te identificeren. Alleen de hoogstnoodzakelijke details mochten worden prijsgegeven.

Toen keek hij achterom naar het verwrongen lichaam van het meisje. ‘Al iets over de seksuele kant van de zaak?’ vroeg hij aan Burns. ‘Afgezien van wat zichtbaar is?’

‘Nog niets definitiefs, maar het ziet ernaar uit dat ze bruuft is verkracht. Vaginaal en anaal. Dokter Wallace zal je er meer over kunnen vertellen zodra ze haar op de snijtafel heeft. Maar één ding is wel vreemd.’

‘En dat is?’

‘Ze is geschoren. Daarbeneden.’

‘De moordenaar?’

‘Dat zou natuurlijk kunnen. Alleen doen sommige meisjes dat zelf... Dat heb ik tenminste weleens gehoord. Op de plek waar normaal gesproken haar zit, staat bovendien een tatoeage. Je kunt vanuit deze hoek niet goed zien wat ze voorstelt en ik wil het lichaam niet onnodig verplaatsen voordat de technische recherche zijn werk heeft gedaan. Zo te zien zit die er echter al een tijdje. Op haar enkel zit er trouwens ook een.’

‘Heb ik gezien, ja.’

Dokter Burns was de plaatselijke politiearts en als zodanig had hij slechts tot

taak naar de plaats delict te komen, een slachtoffer dood te verklaren en het stoffelijk overschot vrij te geven voor de lijkschouwer. Daarna verrichtte dokter Wallace, de nieuwe gerechtelijk patholoog-anatoom, meestal de lijkschouwing. Banks had Burns in het verleden echter als redelijk behulpzaam ervaren. Net als alle andere artsen was hij niet al te scheutig met officieuze informatie, maar hij kon meestal wel worden verleid tot enige speculatie over de doodsoorzaak en het tijdstip van overlijden, die vaak nauwkeurig genoeg bleken om Banks enige tijd te besparen. Daarover ging zijn volgende vraag dan ook.

Burns keek op zijn horloge. ‘Het is nu halftien,’ zei hij. ‘De kou heeft de lijkstijfheid ongetwijfeld vertraagd, en ze lijkt me jong en gezond. Ik bedoel... Nou ja, je snapt het wel.’

Banks snapte het maar al te goed. Door de jaren heen was hij eraan gewend geraakt te moeten aanhoren dat dode mensen werden omschreven als ‘gezond’.

‘Het blijft natuurlijk giswerk,’ ging Burns verder, ‘maar ik zou zeggen: na middernacht, mogelijk rond een uur of twee in de ochtend, maar zeer waarschijnlijk niet later.’

‘Is ze hier vermoord?’

‘Daar heeft het veel van weg,’ zei Burns.

Banks liet zijn blik door de ruimte glijden. ‘Het is een vrij afgelegen plek,’ merkte hij op. ‘Geïsoleerd. Dikke muren. Ik betwijfel of iemand iets kan hebben gehoord, als er al iets te horen viel, natuurlijk.’ Hij keek naar de lapjes leer in de mond van het meisje. ‘Misschien heeft ze één gil weten uit te brengen, maar daarna heeft hij haar daarmee ongetwijfeld snel de mond gesnoerd.’

Burns zei niets. Hij haalde zijn opschrijfsboekje tevoorschijn en schreef een aantal dingen op – tijdstip, temperatuur, positie van het lichaam en dergelijke, nam Banks aan. Het wachten was nu op de fotograaf. De technische recherche moest natuurlijk wachten tot hij klaar was, en dat zou ze niet leuk vinden. Ze stonden straks ongetwijfeld te trappelen als een meute aangelijnde dobermanns die al een maand geen brok vlees meer hadden gehad.

De scharnieren knarsten en Peter Darby, de politiefotograaf, kwam naar binnen met zijn oude Pentax en een nieuwe digitale videocamera. Omdat er niet veel ruimte was, liepen Banks en Burns naar buiten, zodat hij rustig zijn gang kon gaan. Banks had trek in een sigaret. Hij wist niet waarom, want niemand van de aanwezigen rookte. Misschien kwam het door de Benson & Hedges die hij in de schoudertas van het slachtoffer was tegengekomen. Of door de regen, die nu de plaats van de natte sneeuw had ingenomen. Hij herinnerde zich dat hij ooit, toen hij nog jong was en nog maar kort rookte, heerlijk een

sigaret had staan roken in de regen, en die herinnering was hem bijgebleven. Hij verdreef de gedachte en de behoefte werd minder. Uit de kerk aan het marktplein ving hij het gezang van de kerkgangers op: 'There Is A Green Hill Far Away', en het deed hem eraan denken dat het over een paar weken Pasen was.

'Ze heeft ook overgegeven,' merkte dokter Burns op. 'Ik weet niet of dat iets zegt, maar ik heb zowel binnen als op de buitenmuur braaksel gezien.'

'Ja,' zei Banks. 'Ik heb het ook geroken. Het kan ook zijn dat het van de moordenaar afkomstig is. Godzijdank kan niet iedereen tegen dit soort dingen. Ik zal ervoor zorgen dat de mensen van de TR ernaar kijken. Bedankt, Doc.'

Burns knikte en liep weg.

Templeton kwam bij Banks staan en wipte handenwrijvend van zijn ene voet op zijn andere. 'Spectaculaire zaak, hè?' zei hij. 'Precies zoals ik al zei.'

Banks deed zijn ogen dicht, hief zijn gezicht op naar de strook grauwe lucht, voelde een paar regendruppels op zijn oogleden en slaakte een zucht. 'Het gaat om een dood meisje, Kev,' zei hij. 'Ze is verkracht en gewurgd. Nu kan ik een beetje humor op de plaats delict op zijn tijd best waarderen, maar zou je je vreugde alsjeblieft nog even kunnen temperen?'

'Sorry, inspecteur,' zei Templeton, hoewel uit de toon waarop hij dat zei duidelijk bleek dat hij geen flauw idee had waarvoor hij zich zou moeten verontschuldigen.

'We zullen met alle zedendelinquenten uit de omgeving moeten gaan praten, iedereen met een strafblad, maar ook met degenen die er volgens ons een verdienen.'

'Ja, inspecteur.'

'Bel nu de hoofdinspecteur trouwens maar,' zei Banks. 'Ze moet weten wat er aan de hand is.'

Templeton pakte zijn gsm.

Banks genoot even van de rust en van het muzikale samenspel van de wind, water dat ergens uit een goot druppelde en het koor dat in de verte zong. Hij was al heel lang niet meer naar de kerk geweest. Toen ving hij nieuwe geluiden op en hij kwam tot de ontdekking dat agent Winsome Jackman en brigadier Stefan Nowak, de coördinator plaats delict, haastig door Taylor's Yard naar hem toe kwamen lopen met een troepje als ruimtevaarders uitgedoste leden van de TR. Binnen niet al te lange tijd zou het hele gebied felverlicht zijn als een filmstudio, en zouden diverse apparaten en technische snufjes de nietige sporen van zeer ongebruikelijke en vrijwel onzichtbare substanties opzuigen of belichten. Alles zou zorgvuldig in plastic zakjes worden opgebor-

gen, van een label voorzien en opgeslagen voor het geval het ooit tot een rechtszaak zou komen; sommige kwamen wellicht al van pas bij het opsporen van de moordenaar van het meisje. Als ze geluk hadden, vonden ze ook DNA-sporen en kwamen die overeen met een monster dat zich al in hun landelijke DNA-databestand bevond. Als.

Banks begroette Nowak en vertelde hem wat hij over de situatie wist. Nowak sprak kort met zijn mensen en toen Darby naar buiten kwam, gingen zij naar binnen. Ze hadden wel even nodig om hun spullen klaar te zetten voordat ze konden beginnen, legde Nowak uit, en ze wilden niet dat iemand hun voor de voeten liep. Banks keek hoe laat het was. Het was jammer, dacht hij bij zichzelf, dat niet een van de plaatselijke pubs gebruikmaakte van de nieuwe, ruimere openingstijden en op zondagochtend om tien uur al open was.

Banks stuurde Winsome naar Swainshead om met de ouders van het meisje te gaan praten en hen daarna naar het ziekenhuis van Eastvale te brengen om het stoffelijke overschot te identificeren. Ze moesten zo veel mogelijk te weten zien te komen over de plekken waar het meisje de vorige avond was geweest en met wie. Er moest heel veel in gang worden gezet en hoe eerder dat kon, hoe beter. Het was bekend dat aanwijzingen vaak heel snel in rook opgingen.

Na ongeveer drie kwartier had Banks weer even een rustig moment waarin hij de situatie kon overzien. Afgaand op haar uiterlijk was het meisje aan het stappen geweest in de stad, vermoedelijk met een vriendje of een groep vriendinnen. Die moesten allemaal worden opgespoord en gehoord. Iemand moest achter alle opnamen van het CCTV-bewakingssysteem aan dat op een paar blinde hoeken na het hele marktplein besloeg. Waarom was ze alleen geweest? Was ze met iemand meegegaan of had de moordenaar zich in de Maze opgehouden in afwachting van een slachtoffer? Waarom had ze daar in haar eentje rondgelopen? Helaas hingen er in de Maze zelf geen CCTV-camera's.

Een stem stoorde hem in zijn gepeins. 'Ik hoop verdomme dat dit belangrijk is, inspecteur Banks. Ik heb er mijn paardrijochtend voor moeten inkorten, en mijn zoon en zijn vrouw verwachten me straks voor de lunch.' Door het steegje kwam de kleine, ranke, maar krachtige gedaante van hoofdinspecteur Catherine Gervaise aangeschreden die, getooid in rijbroek, cap en laarzen, tijdens het lopen zacht met haar zweepje tegen haar bovenbeen tikte.

Banks glimlachte. 'Ik moet zeggen dat u er zeer elegant uitziet, mevrouw. Hebt u misschien trek in koffie? Dan kunnen we even babbelen, terwijl brigadier Nowak hier alles regelt.'

Beeldde Banks het zich in of bloosde hoofdinspecteur Gervaise daadwerkelijk bij dat compliment?

Ergens in de verte, door de kloppende pijn in haar hoofd en het geluid van zeemeeuwen en kerkklokken heen, hoorde inspecteur Annie Cabbot haar gsm rinkelen. Eigenlijk rinkelen ze tegenwoordig niet echt meer, bedacht ze, terwijl ze zich naar een staat van min of meer wakker zijn worstelde. Ze hebben een ringtone; ze tingelen; ze spelen een deuntje. De hare liet 'Bohemian Rhapsody' horen en ze werd er gek van. Een grapje van de verkoper. Ze moest echt uitzoeken hoe ze het kon veranderen. Het was haar net gelukt om één oog half open te doen en haar hand uit te steken naar het nachtkastje toen het geluid ophield. Verdomme, dacht ze toen haar hand in het luchtledige graaide. Er wás helemaal geen nachtkastje. Waar was dat verrekte ding gebeven? Heel even wist ze totaal niet waar of zelfs wie ze was, en voelde ze pure paniek in zich opwellen. Ze bevond zich niet in het pension van mevrouw Barnaby waar ze had moeten zijn. Toen werd ze zich bewust van een warm, zwaar voorwerp dat op haar heup rustte.

Toen ze eindelijk allebei haar ogen open had en omkeek, drongen er nog drie dingen tot haar door: ze lag niet in haar eigen bed, vandaar het ontbrekende nachtkastje; ze had barstende koppijn; en het warme, zware ding op haar heup was een mannenarm. Gelukkig – of misschien juist wel niet, wie zou het zeggen? – zat die nog wel vast aan een man.

Een voor een schoten haar fragmenten te binnen van de vorige avond, alsof ze door een stapel kaarten bladerde om een bewegend beeld te krijgen, maar dan een waarvan er een paar ontbraken. Het was allemaal vaag en wazig, en er zaten grote zwarte gaten in, maar ze herinnerde zich bier, harde muziek en dansende mensen. Blauwe drankjes met bubbels en een parasolletje, flitsende lampen, livemuziek, lachende mensen, gestommel door kronkelende, gedempt verlichte steegjes die een hoge heuvel op voerden, een steile trap... Toen werd alles nog waziger. Weer een of twee drankjes misschien, dronken tastende handen en een tuimeling op een bed. Dít bed. Voorzichtig tilde Annie de arm op. De eigenaar ervan bewoog en bromde iets in zijn slaap, maar werd gelukkig niet wakker. Annie ging rechtovereind zitten en nam de situatie in zich op.

Ze was naakt. Haar kleren lagen her en der verspreid op de hardhouten vloer met een nonchalance die duidde op gretige, losbandige overgave, en haar zwarte zijden slipje hing als een obscene trofee aan een hoek van het bed. Ze griste het weg, zwaaide haar benen over de rand van het bed, trok het ding aan en haalde haar handen door haar verwarde haar. Ze voelde zich beroerd. Sukkel, hield ze zichzelf voor. Stomme sukkel die je bent.

Ze wierp een blik op het lijf van de man, waar het laken deels van af was gegleden. Kort zwart haar dat hier en daar piekerig overeind stond omdat hij

erop had geslapen, met één lok over zijn rechteroog, een krachtige kaaklijn, brede schouders, een fraaie borstkas en niet te harig, maar zeer mannelijk. Godzijdank was hij geen collega, niet iemand van het bureau. Ze kon niet zien wat voor kleur ogen hij had omdat die nog dichtzaten, en ze schaamde zich ervoor dat ze het niet meer wist. Hij moest zich nodig scheren, maar nog niet zo heel veel jaren terug was dat niet nodig geweest. Hoe oud zou hij zijn? Tweeëntwintig, hooguit drieëntwintig, schatte ze. Hoe oud was zijzelf? Net veertig geworden. Hij was gelukkig niet getrouwd, voor zover ze tenminste uit de flat kon afleiden. Meestal viel ze op oudere types, op getrouwde types.

Met een diepe zucht raapte ze de rest van haar kledingstukken op om zich aan te kleden. De kamer was best leuk, met lichtblauwe muren, een poster met een naakt van Modigliani en luxaflex die niet veel licht buiten hield. Aan de muur tegenover haar hing een poster van een rockband die ze niet kende. Wat het allemaal nog erger maakte: tegen een kleine versterker stond een elektrische gitaar geleund. Ze herinnerde zich nu dat hij haar had verteld dat hij in een band speelde. Jezus, was ze echt met een muzikant mee naar huis gegaan? Bekijk het eens van de zonnige kant, zei ze tegen zichzelf. Het was in elk geval de gitarist en niet de drummer of de basgitarist, zoals Jackie, een vriendin van haar van vroeger, zou hebben gezegd, en godzijdank al helemaal niet de saxofonist. 'Ga nooit met een saxofonist mee, meid,' had Jackie haar afgeraden. 'Die denken alleen maar aan hun volgende solo.' Toch was het wel erg cliché.

In het kille daglicht zag hij er zelfs nog jonger uit dan ze had gedacht. Ze bekeek hem nogmaals aandachtig. Nee. Minstens tweeëntwintig. Wel jonger dan Banks' zoon Brian, de rockster. Eigenlijk hoorde ze zich juist fantastisch te voelen, want die jonge, knappe knul had haar toch maar mooi zien zitten, en blijkbaar bezat ze nog steeds genoeg aantrekkingskracht, maar op de een of andere manier lukte het haar niet; ze voelde zich eerder een hoer op leeftijd. Het was allemaal prima voor oudere mannen met jongere vrouwen – een man zou trots op zichzelf zijn, maar niet voor haar. Ze ritste haar spijkerbroek dicht. Tjesses, wat zat die strak. Ze was de laatste tijd in rap tempo aangekomen, en haar gevoel werd er beslist niet beter op toen ze een kleine vetrol ontdekte waar vroeger haar platte, strakke buik had gezeten. Het werd hoog tijd voor meer lichaamsbeweging en minder bier.

Annie vond haar mobiele telefoon terug in haar schouder tas en keek wie er had gebeld. Het was het bureau geweest. Ze wist niet of ze in de staat waarin ze nu verkeerde het werk wel aankon. Ze nam haar tas mee naar de badkamer en deed de deur dicht. Ze maakte eerst gebruik van het toilet, ging toen in

het medicijnkastje boven de wasbak op zoek naar paracetamol, waste zichzelf zo goed en zo kwaad als het ging – was dit nu wat ze met een ‘hoerenbad’ bedoelden? – en maakte zich een beetje op. Hij had geen douche en ze had geen zin om zich weer uit te kleden en een bad te nemen. Ze wilde hier zo snel mogelijk weg. Ze moest haar auto zoeken, het bureau terugbellen, naar huis gaan, of wat tegenwoordig voor thuis moest doorgaan, daar een lang, warm bad nemen en zichzelf kastijden. Duizend keer opschrijven: ‘Ik mag niet meegaan met onbekende jonge gitaristen die ik in een nachtclub heb ontmoet.’ Ze wist tenminste nog wel dat ze haar auto ergens in de buurt van de nachtclub had neergezet. Ze was in elk geval niet zo stom geweest om met een slok op achter het stuur te kruipen. Bovendien meende ze zich zelfs nog te herinneren in welke nachtclub ze waren geweest.

De slaapkamer stonk naar oude sigarettenrook, en erger nog: op een tafeltje bij de deur ontdekte Annie een asbak met peuken en een paar stickies. Daarnaast lagen een klein zakje marihuana en haar grote oorbellen. Grote god, ze was dus nog wel zo bij zinnen geweest dat ze haar oorbellen had uitgedaan, maar toch had ze een paar stickies gerookt en... Tja, wat had ze allemaal nog meer gedaan? Ze wilde er niet aan denken. Ze frutselde met de oorbellen en wist ze uiteindelijk in haar oren te krijgen.

Toen ze de deur opendeed, bewoog haar minnaar even, maar alleen om het laken op te trekken, om zich heen te slaan en zich er als een klein kind in op te rollen. Annie deed de deur achter zich dicht en nam de trap naar beneden om aan een vreemde nieuwe dag in een vreemde plaats te beginnen. Zodra ze buiten kwam, rook ze de frisse zeelucht, en ze voelde de koude wind en hoorde het gekrijs van zeemeeuwen. Gelukkig had ze een warme jas bij zich. Terwijl ze langs de heuvel omlaagwandelde in de richting van de nachtclub en haar auto tastte ze naar haar gsm om haar voicemail af te luisteren. Ten slotte werd ze beloond met de barse stem van hoofdinspecteur Brough van het hoofdbureau van politie van de oostelijke divisie, die haar opdroeg zich onmiddellijk te melden bij Larborough Head. Er had daar een moord plaatsgevonden en de lokale politie had haar hulp nodig. Uitgeleend worden aan een ander korps, dacht ze bij zichzelf, terwijl ze het telefoontje uitzette, voelde soms een beetje aan alsof je een hoer was. Toen besepte ze dat dit nu al de tweede keer was dat ze deze gedachte binnen nog geen halfuur tijd onder verschillende omstandigheden had gehad, en ze besloot dat het tijd werd om eens een andere metafoor te gebruiken. Geen hoer, maar een reddende engel. Dát was ze: Annie Cabbot, Reddende Engel, tot uw dienst.

De parse Astra stond op het openbare parkeerterrein naast de nachtclub en terwijl ze voor de honderdste keer bedacht dat het tijd werd om een nieuwe

auto aan te schaffen, raadpleegde ze de AA-plattegrond, waarna ze met knarrende versnellingen op weg ging naar Larborough Head aan de noordelijkst gelegen rand van het werkterrein van de oostelijke divisie.

De restaurantjes aan het marktplein waren gelukkig wél open. Banks koos er een dat slechts drie deuren van Taylor's Yard verwijderd was, op de eerste verdieping van de Age Concern-winkel, omdat hij wist dat de koffie er lekker en sterk was, en ging daar met hoofdinspecteur Gervaise zitten. Ze was best knap, zag hij, met een parmantig neusje, blauwe ogen, een fraai gewelfde bovenlip en een bleke huid die zacht nagloeide van haar sportieve ochtend. Het nauwelijks waarneembare littekentje naast haar linkeroog was bijna een kopie van het zijne. Ze was waarschijnlijk minstens tien jaar jonger dan hij, begin veertig dus. Nadat ze hun bestelling hadden doorgegeven – koffie voor hem, een pot Earl Grey voor haar en warm krentenbrood voor allebei – kreeg hun gesprek ogenblikkelijk een zakelijke toon.

‘Het ziet er naar uit dat we met een bijzonder gruwelijke moord te maken hebben,’ zei Banks.

‘Het was de laatste tijd net zo rustig,’ zei Gervaise. Ze legde het zweepje op tafel, zette haar cap af, schudde haar hoofd en streek met haar hand door haar korte blonde haar, dat plat tegen haar hoofd gepleisterd zat. ‘In elk geval sinds de kwestie met die rockband.’ Ze keek Banks even aan.

Hoewel ze hem alle vrijheid en ruimte had gegeven om zijn vorige moordzaak op te lossen, wist Banks dat ze niet gelukkig was geweest met de afloop ervan. Dat gold ook voor Banks zelf. Er was echter niets aan te doen. Soms verliepen dingen nu eenmaal niet zoals je hoopte. Banks ging snel verder en vertelde haar wat hij van brigadier Templeton en dokter Burns te horen had gekregen. ‘Het lichaam is vanochtend om kwart over acht ontdekt door Joseph Randall, vijfenvijftig jaar oud en woonachtig aan Hyacinth Walk.’

‘Wat deed hij op dat tijdstip op zondagochtend in de Maze?’

‘Hij is de eigenaar van de winkel in lederwaren op de hoek,’ legde Banks uit. ‘De opslagruimte is van hem. Hij zei dat hij ernaartoe was gegaan om een paar lappen te halen, ontdekte dat het slot kapot was en haar toen zag liggen. Hij heeft ons bezworen dat hij niets heeft aangeraakt. Hij beweerde zelfs dat hij achterwaarts naar buiten is gelopen en direct naar het politiebureau aan de overkant van het plein is gerend.’

‘Geloof u hem?’

‘Hij zegt dat hij de opslagruimte om kwart over acht openmaakte, maar een van de mensen op het plein heeft brigadier Templeton verteld dat ze Randall om tien over acht op de kerkklok de Maze in zag gaan, en die klok is vrij

nauwkeurig. Ze weet het nog, omdat ze te laat was voor de kerkdienst en omhoogkeek om te zien hoe laat het was. De agent die baliedienst had, heeft de melding van Randall om tien voor halfnegen genoteerd.'

'Dat is elf minuten.' Gervaise tuitte haar lippen. 'Dat klinkt erg ongeloofwaardig,' zei ze. 'Waar is hij nu?'

'Brigadier Templeton heeft hem onder begeleiding van een agent naar huis gestuurd. Blijkbaar was meneer Randall nogal van slag.'

'Hmm. Ga zelf maar eens met hem praten. Pak hem de volgende keer maar stevig aan.'

'Ja, hoofdinspecteur,' zei Banks. Hij maakte een tekeningetje in zijn opschrijfboekje. Gervaise vond het blijkbaar nodig dergelijke voor de hand liggende opdrachten uit te delen. Toch was het beter haar in de waan te laten dat ze alles onder controle had. Hun bestelling werd gebracht. De koffie was inderdaad zo goed als hij het zich herinnerde en op het krentenbrood zat een dikke laag boter.

'Wat deed ze helemaal in haar eentje in de Maze?' vroeg Gervaise.

'Daar moeten we achter zien te komen,' zei Banks. 'Om te beginnen weten we trouwens nog niet zeker of ze wel in haar eentje was. Misschien is ze er samen met iemand anders naartoe gegaan.'

'Om drugs te gebruiken, bijvoorbeeld?'

'Bijvoorbeeld. We hebben in haar tas een aantal pillen gevonden – xtc. Of misschien is ze gewoon haar vriendinnen uit het oog verloren en heeft iemand haar toen met de belofte van drugs daarheen gelokt. Om xtc te slikken hoef je je trouwens niet echt terug te trekken in de Maze. Dat kan in elke pub in de stad. Misschien nam ze wel gewoon de kortste route naar het parkeerterrein of de rivier.'

'Had ze een auto?'

'Dat weten we nog niet. Ze had in elk geval wel een rijbewijs.'

'Laat iemand dat uitzoeken.'

'Daar wordt al aan gewerkt. Vermoedelijk was ze dronken,' zei Banks, 'of op z'n minst aangeschoten. In de opslagruimte lag braaksel, dus misschien heeft ze overgegeven, of anders mogelijk de moordenaar. Het laboratorium zal daarover zeker uitsluitsel kunnen geven. Hoogstwaarschijnlijk stond ze niet stil bij haar eigen veiligheid, en ik betwijfel of de reden waarom ze zich in haar eentje in de Maze bevond een geheim was. Er zijn talloze mogelijkheden. Misschien had ze wel ruzie gehad met haar vriendje en was ze ervandoor gegaan.'

'En toen lag er toevallig iemand op de loer om haar te grazen te nemen?'

'Haar of iemand anders. Dat zou erop kunnen duiden dat de moordenaar

iemand is die weet hoe het er op zaterdagavond na sluitingstijd van de pubs in Eastvale aan toegaat.'

'Dan zullen we de gebruikelijke verdachten maar naar het bureau halen. Zedendelinquenten uit de omgeving en bij ons bekende bezoekers van mede-werksters uit de seksindustrie.'

'Dat wordt al geregeld.'

'Enig idee waar ze was geweest?'

'Afgaand op de manier waarop ze was gekleed,' zei Banks, 'zou ik denken dat ze de kroegen rond het plein is af geweest. Typisch kleding voor de zaterdagavond. Zodra de pubs open zijn, gaan we erheen om navraag te doen.' Hij wierp een blik op zijn horloge. 'Dat zal niet zo lang meer duren.'

Gervaise tuurde hem met tot spleetjes geknepen ogen aan. 'Toch niet persoonlijk, hoop ik?'

'Ik vrees dat dát een iets te omvangrijke klus voor me zou zijn. Ik wilde dit eigenlijk aan brigadier Hatchley overlaten. Hij heeft de laatste tijd te veel binnen gezeten. Het zal hem goeddoen er weer eens op uit te mogen.'

'Hou hem dan wel kort,' zei Gervaise. 'Ik wil niet hebben dat hij elke minderheidsgroepering hier in de stad schoffeert.'

'Hij is een stuk milder geworden.'

Gervaise keek hem ongelovig aan. 'Verder nog iets?' Na een paar keurige hapjes van het krentenbrood depte ze haar mond met een papieren servetje.

'Ik zal een paar van onze mensen alle CCTV-opnamen van gisteravond laten bekijken die we kunnen vinden van het marktplein. De meeste pubs hebben tegenwoordig CCTV en ik weet dat dat ook voor de Bar None geldt. Dat zou heel wat beeldmateriaal moeten opleveren, en u weet hoe de kwaliteit daarvan is, dus het zal de nodige tijd vergen, maar misschien levert het iets op. We zullen de Maze en de aangrenzende gebouwen allemaal ook grondig uitkammen, en in de directe omgeving buurtonderzoek doen. Het probleem is dat niet alle in- en uitgangen door een CCTV-camera worden bestreken – de uitgang naar het parkeerterrein ten noorden van het park langs de rivier, bijvoorbeeld.'

'Op het parkeerterrein zelf hangen toch wel camera's?'

'Jawel, maar die pakken de uitgang net niet mee. Ze staan de andere kant op gericht en filmen juist het parkeerterrein vanuit de steeg. Het is vrij gemakkelijk om eronderdoor te duiken. Het is maar een smal weggetje en het wordt zelden door iemand gebruikt. De meeste mensen nemen de uitgang aan Castle Road, die wél wordt gefilmd. We zullen het echter toch maar proberen.'

'Controleer alles zo goed mogelijk.'

Banks vertelde haar wat dokter Burns had gezegd over de doodsoorzaak en het geschatte tijdstip van overlijden.

‘Wanneer is dokter Wallace beschikbaar om sectie te verrichten?’ vroeg ze.

‘Morgenochtend, zou ik denken,’ zei Banks. Dokter Glendenning was ongeveer een maand geleden met pensioen gegaan – ‘om te gaan golfen’ – en Banks had zijn opvolger nog niet aan het werk gezien, aangezien er in die periode geen verdachte sterfgevallen waren voorgekomen. Hij had haar wel een paar keer kort gesproken en ze kwam op hem over als een toegewijde, professionele, efficiënte patholoog. ‘De foto op het rijbewijs dat ik in de schouder tas heb gevonden komt overeen met het slachtoffer,’ ging hij verder, ‘en aan de binnenkant van het omslag van haar adresboekje stond een adres. Hayley Daniels. Uit Swainshead.’

‘Heeft iemand haar al als vermist opgegeven?’

‘Nog niet.’

‘Dan werd ze zeker nog niet thuis verwacht,’ zei Gervaise. ‘Enig idee hoe oud ze was?’

‘Negentien, volgens het rijbewijs.’

‘Wie trekt dat na?’

‘Agent Jackman is onderweg naar Swainshead om met haar ouders te gaan praten. Ze zou er nu bijna moeten zijn.’

‘Liever zij dan ik,’ zei Gervaise.

Banks vroeg zich af of zij ooit slecht nieuws aan de ouders van een slachtoffer had moeten overbrengen.

‘Ik weet wat u nu denkt,’ zei Gervaise glimlachend. ‘U denkt natuurlijk: wat weet zij met haar fijne jeugd in een gezin uit de gegoede middenstand, haar universitaire opleiding, het versnelde promotieprogramma en wat al niet meer daar nu van af?’

‘Nee, hoor,’ zei Banks met een uitgestreken gezicht.

‘Jokkebrok.’ Gervaise nam een slokje thee en staaarde naar een plek net boven zijn hoofd. ‘In mijn eerste week als agente in opleiding,’ zei ze, ‘werkte ik in Poole in Dorset, waar ik voornamelijk thee en koffie moest zetten. Op een vrijdagochtend werd op een stuk braakliggend terrein aan de rand van de stad het lichaam van een elfjarig schooljongetje gevonden. Hij was verkracht en doodgeslagen. Een arbeidersgezin. Drie keer raden wie daarnaartoe werd gestuurd.’

Banks zei niets.

‘Jezus, wat was ik misselijk,’ zei Gervaise. ‘Al voordat ik ernaartoe ging. Letterlijk misselijk. Ik was ervan overtuigd dat ik het niet kon.’

‘Maar u bent toch gegaan?’

Ze keek Banks recht aan. ‘Ja, natuurlijk ben ik gegaan. Weet u wat er gebeurde? Zijn moeder werd echt razend. Ze smeed een bord vol eieren, bonen en friet naar me toe. Ik hield er een hoofdwond aan over. Ik moest haar uiteindelijk verdorie zelfs in de boeien slaan om haar in bedwang te houden. Tijdelijk, uiteraard. Totdat ze weer was gekalmeerd. Ik had tien hechtingen nodig.’ Gervaise schudde haar hoofd. ‘Wat een dag was dat.’ Ze keek op haar horloge. ‘Ik zal mijn zoon maar gaan bellen om hem te vertellen dat onze lunch niet doorgaat.’

Banks tuurde door het raam. Het was harder gaan waaien en het kostte de mensen die uit de kerk kwamen grote moeite om hun hoed op te houden. Hij dacht terug aan het lichaam op de stapel leer. ‘Dat is misschien wel het beste, ja,’ zei hij. ‘Vandaag ziet er tot nu toe anders ook niet al te best uit.’ Toen liep hij naar de kassa om af te rekenen.

Swainshead, bij de bewoners ook wel bekend als ‘de Head’, begon bij een driehoekig dorpsplein dat de doorgaande weg bij de T-splitsing met Swainsdale Road in tweeën sneed. Rondom de driehoek stonden de kerk, het dorps-huis en een paar winkels. Dit gedeelte werd Lower Head genoemd, wist Winsome, en was het gedeelte dat vaak door toeristen werd bezocht. De familie Daniels woonde in Upper Head, waar de twee takken van de weg zich weer samenvoegden en een scheiding vormden tussen twee rijen stenen cottages aan beide zijden van de weg. Achter de cottages rezen aan weerskanten door stenen stapelmuurtjes doorkruiste weilanden glooiend omhoog tot ze in de verte overgingen in steile heuvels en ten slotte plaatsmaakten voor heidelandschap.

Het gebied heette zo omdat de rivier de Swain zijn oorsprong in de omringende heuvels vond. De rivier begon als een poeltje dat uit de aarde opborrelde, veranderde langzaam in een dun stroompje dat verderop aan kracht won en zich bij Rawley Force over de rand van een hangende vallei stortte, om ten slotte volgroeid zijn route door het dal te vervolgen. Banks had Winsome eens verteld over een zaak waaraan hij daar had meegewerkt, lang voordat zij naar Eastvale kwam. Tijdens de zoektocht naar een vermiste expat was hij zelfs helemaal naar Toronto geweest. Voor zover Winsome wist, woonden geen van de mensen die erbij betrokken waren geweest nog in Swainshead, maar degenen die er nog wel woonden, konden zich de gebeurtenis nog goed herinneren; die was onderdeel geworden van de dorpsgeschiedenis. Jaren geleden zou er een lied aan zijn gewijd, zo’n op losse bladen geschreven folkballade waar Banks zo gek op was. Tegenwoordig bleef er, nadat de kranten en televisie de botten hadden kaalgeplukt, niets meer over om nog over te zingen.

Het geluid van Winsomes dichtslaande autoportier verbrak de stilte en joeg drie dikke kraaien van een knoestige boomtak hoog de lucht in. Ze klapwiekten tegen de achtergrond van grijze wolken als zwarte paraplu's die binnenstebuiten werden geblazen.

Winsome liep langs een pub en een paar huizen met BED & BREAKFAST-bordjes die in de wind heen en weer wiegden en KAMERS VRIJ-kaartjes achter de erkerramen, en zocht naar het juiste adres. De drie oude, grijze mannen die ondanks het weer leunend op hun wandelstok op de oude stenen brug stonden te kletsen, zwegen abrupt en volgden haar met hun ogen toen ze voorbijkwam. Winsome bedacht dat ze in Swainshead waarschijnlijk niet vaak een zwarte vrouw van een meter tachtig zagen lopen.

Het leek wel alsof de wind van alle kanten tegelijk kwam; hij bracht natte sneeuw met zich mee die in haar ogen prikte en daar waar haar jas ophield door haar strak rond haar bovenbenen zittende zwarte spijkerbroek drong. Het was waarschijnlijk ook niet echt goed voor haar suède jasje, besefte ze nu. Ze had praktische kleding moeten aantrekken. Ze had echter haast gehad en het was het eerste wat ze in de gangkast was tegengekomen. Hoe had ze nu moeten weten dat het zo zou verlopen?

Winsome vond het huis dat ze zocht en belde aan. De norske agent die opendeed, probeerde zijn verbazing over haar verschijning te verbergen, wat jammerlijk mislukte, en ging haar voor naar de woonkamer. Daar zat een vrouw die er veel te jong uitzag om een dochter te hebben van de leeftijd van het slachtoffer voor zich uit te staren.

'Mevrouw Daniels?' vroeg Winsome.

'McCarthy. Donna McCarthy. Geoff Daniels is mijn man. Ik heb om zake-lijke redenen mijn meisjesnaam aangehouden. Ik heb deze agent net uitgelegd dat Geoff op dit moment op zakenreis is.'

Winsome stelde zichzelf voor. Ze merkte goedkeurend op dat Donna McCarthy verbaasd noch geamuseerd op haar aanblik reageerde.

De ogen van mevrouw McCarthy stonden vol tranen. 'Is het waar wat ze me hebben verteld – over onze Hayley?'

'We zijn bang van wel,' zei Winsome. Ze haalde het plastic zakje tevoorschijn waarin het adresboekje zat dat Banks haar had gegeven. 'Kunt u me vertellen of dit van uw dochter is?'

Donna McCarthy bekeek het omslag met het William Morris-patroon aandachtig. De tranen biggelden nu over haar wangen. 'Ze is niet mijn echte dochter, weet u,' zei ze met verstikte stem door haar zakdoek heen. 'Ik ben Geoffs tweede vrouw. Hayleys moeder is er twaalf jaar geleden vandoor gegaan. Wij zijn acht jaar getrouwd.'

‘Aha,’ zei Winsome, en ze maakte een aantekening. ‘Kunt u me wel vertellen of dit adresboekje van Hayley Daniels is?’

Donna knikte. ‘Mag ik er even in kijken?’

‘Ik ben bang dat u het niet mag aanraken,’ zei Winsome. ‘Wacht, laat mij maar even.’ Ze pakte een paar latex handschoenen die ze speciaal voor een dergelijke situatie had meegebracht, schoof het boekje uit het plastic zakje en sloeg het open. ‘Is dat Hayleys handschrift?’

Donna McCarthy drukte de zakdoek weer tegen haar gezicht en knikte. Winsome sloeg een paar bladzijden om en ze knikte weer. Winsome borg het boekje op, trok de handschoenen uit en sloeg haar natte benen over elkaar. ‘Zou je misschien kans zien ergens thee vandaan te halen?’ vroeg ze aan de agent. De blik die hij haar schonk, sprak boekdelen over het feit dat een man als hij werd verzocht zo’n min klusje uit te voeren voor een zwarte vrouw van gelijke rang, ook al was zij van de recherche, en hij slofte weg, hopelijk in de richting van de keuken. Vervelende kwal. Winsome raakte voorzichtig de hand van de vrouw aan. ‘Ik vind het echt verschrikkelijk voor u,’ zei ze, ‘maar ik moet u een paar vragen stellen.’

Donna McCarthy snoot haar neus. ‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Dat begrijp ik.’ Ze maakte een broze, eenzame indruk zoals ze daar helemaal alleen op de bank zat, maar Winsome zag dat haar schouders en armen sterk, bijna gespierd, waren. Ze had lichtgroene ogen en kort, lichtbruin haar. Ze was sportief gekleed in een spijkerbroek en een effen wit T-shirt waar de randen van de beha om haar kleine, stevige borsten doorheen schemerden. Het shirt was iets te kort en liet een paar centimeter van haar strakke buik bloot.

‘Hebt u een recente foto van Hayley?’ vroeg Winsome.

Donna McCarthy stond op, zocht even in een la en kwam toen terug met een kiekje van een jong meisje bij het marktkruis in Eastvale. ‘Deze is ongeveer een maand geleden gemaakt,’ zei ze.

‘Mag ik hem lenen?’

‘Ja, maar ik wil hem wel graag terughebben.’

‘Natuurlijk. Wanneer hebt u Hayley voor het laatst gezien?’ vroeg Winsome.

‘Gisteravond. Het zal een uur of zes zijn geweest. Ze was van plan met de bus naar Eastvale te gaan, waar ze met een paar vriendinnen had afgesproken.’

‘Deed ze dat wel vaker?’

‘Meestal op zaterdag. Zoals u waarschijnlijk wel hebt gezien, valt er hier niet zoveel te beleven.’

Winsome dacht terug aan het dorpje waar zijzelf was opgegroeid in de Cockpit Mountains hoog boven Montego Bay in Jamaica. ‘Er valt hier niet zoveel te beleven’ was voor die omgeving nog zwak uitgedrukt. Er was een

school met één klaslokaal en de toekomst lag bij de bananenchipsfabriek waar haar moeder en grootmoeder ook werkten, tenzij je naar de baai trok, zoals Winsome aanvankelijk had gedaan, en bij een van de grote toeristenhotels aan de slag ging. ‘Kunt u me vertellen wie haar vriendinnen waren?’ vroeg ze.

‘Een paar misschien. Alleen hun voornamen. Ze vertelde me bijna nooit iets over hen en heeft ze ook nooit mee hiernaartoe genomen om ze aan ons voor te stellen.’

‘Waren het vriendinnen van haar werk? Van school? Wat deed Hayley eigenlijk in het dagelijks leven?’

‘Ze studeerde aan de hogeschool van Eastvale.’

‘Ging ze daar elke dag met de bus naartoe? Dat is vrij ver.’

‘Nee. Ze ging met de auto. Ze heeft een oude Fiat. Die heeft Geoff tweedehands voor haar gekocht. Dat is zijn werk.’

Winsome dacht terug aan het rijbewijs dat Banks in de schoudertas van het meisje had gevonden. ‘Maar gisteravond is ze niet met de auto gegaan?’

‘Nou, nee, dat kon natuurlijk niet. Ze was van plan om te drinken. Ze was in dat opzicht altijd heel voorzichtig. Ze reed nooit wanneer ze alcohol had gedronken.’

‘Hoe wilde ze dan weer thuiskomen?’

‘Dat was ze niet van plan. Dat is ook de reden... Ik bedoel, als ik haar thuis had verwacht, zou ik haar immers wel als vermist hebben opgegeven. Ik mag dan misschien niet haar biologische moeder zijn, maar ik heb altijd geprobeerd van haar te houden alsof ik dat wel was en haar het gevoel te geven dat...’

‘Daar twijfel ik ook niet aan,’ zei Winsome. ‘Enig idee waar ze dan zou gaan slapen?’

‘Bij een van haar vrienden van school, net als anders.’

‘Wat studeerde ze?’

‘Toerisme. Een landelijke opleiding. Dat had ze altijd al gewild: de wereld rondreizen.’ Donna McCarthy begon weer te huilen. ‘Wat is er met haar gebeurd? Is ze...’

‘Dat weten we nog niet,’ loog Winsome. ‘De arts zal haar binnenkort onderzoeken.’

‘Het was zo’n mooi meisje om te zien.’

‘Had ze een vriendje?’

De agent kwam terug met een dienblad, dat hij met een klap voor de twee vrouwen op de tafel zette. Winsome bedankt hem. ‘Verder nog iets?’ vroeg hij met een stem waar het sarcasme van afdroop.

‘Nee,’ zei Winsome. ‘Je kunt nu wel gaan, als je wilt. Bedankt.’

De agent bromde iets, negeerde haar verder, knikte kort naar Donna McCarthy en vertrok.

Donna wachtte tot ze de voordeur hoorde dichtvallen en zei toen: ‘Niemand in het bijzonder. Niet dat ik weet, tenminste. De meeste jongeren trekken tegenwoordig liever met een groepje op in plaats van zich aan maar één jongen te binden. Ik kan niet zeggen dat ik hen dat kwalijk kan nemen. Ze hebben gewoon te veel lol om al serieus met iemand uit te gaan, hè?’

‘Ik wil niet nieuwsgierig klinken,’ zei Winsome, ‘maar was er al eens een speciaal iemand in haar leven geweest? Ik bedoel... was Hayley seksueel actief?’

Donna dacht even na en zei toen: ‘Het zou me verbazen als ze dat niet was, maar volgens mij dook ze niet zomaar met iedereen het bed in. Maar ik weet zeker dat ze wel heeft geëxperimenteerd. Als vrouw weet je zulke dingen gewoon.’ De centrale verwarming stond vrij hoog en het was veel te warm in de kleine kamer. Er glinsterde een laagje vocht op Donna’s voorhoofd.

‘U weet niet wie de jongen was?’

‘Nee. Sorry.’

‘Dat geeft niet.’ Winsome vermoedde dat ze met de informatie die ze had wel verder zou komen. Ze zou via de afdeling Toerisme van de hogeschool Hayleys vriendinnen opsporen en dan verder zoeken. ‘U zei daarnet dat u om zakelijke redenen uw meisjesnaam hebt aangehouden,’ ging ze verder. ‘Mag ik vragen wat die zakelijke redenen inhielden?’

‘Hè?’ Ze veegde met de rug van haar hand over haar ogen, zodat ze haar mascara uitsmeerde. ‘O, ik ben personal trainer geweest. Fitness. Niets bijzonders. Alleen kenden de mensen me nu eenmaal bij die naam – ik had visitekaartjes laten maken en een bedrijfslogo laten ontwerpen. Het leek me gemakkelijker om dat gewoon aan te houden. Geoff vond het niet erg. Zo heb ik Geoff trouwens ook leren kennen. Hij was een klant van me.’

‘Wat is er met het bedrijf gebeurd?’

‘Daar ben ik een halfjaar geleden mee gestopt. Geoff verdient meer dan genoeg om met ons allen van te leven en er zijn heel veel andere dingen die ik met mijn tijd kan doen. Bovendien word ik ook een beetje te oud voor al die zware trainingen.’

Dat betwijfelde Winsome. ‘Wat hebt u gisteravond gedaan?’ vroeg ze langs haar neus weg.

Donna haalde haar schouders op. Als ze doorhad dat Winsome naar haar alibi zat te vissen, liet ze dat niet merken. ‘Ik ben lekker thuisgebleven. Caroline van de overkant was hier met een dvd. *Casino Royale*. We hebben een

paar glazen wijn gedronken, een pizza laten bezorgen, en zijn een beetje gielig geworden... U kent dat wel.'

'Een avondje met de meiden onder elkaar, dus?'

'Zo zou u het kunnen noemen, ja.'

'Weet u waar u uw man kunt bereiken?' vroeg Winsome. 'Het is belangrijk.'

'Ja. Hij logeert in het Faversham Hotel vlak bij Skipton. Een congres. Als het goed is, komt hij morgen in de loop van de dag terug.'

'Hebt u hem al gebeld?'

'Nog niet. Ik... Die agent was hier al die tijd en... ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Hayley is Geoffs oogappel. Hij zal er helemaal kapot van zijn.'

'Hij zal het toch moeten horen,' zei Winsome vriendelijk. 'Hij is tenslotte haar vader. Wilt u liever dat ik het hem vertel?'

'Zou u dat willen doen?'

'Hebt u het telefoonnummer voor me?'

'Ik bel altijd naar zijn mobiel,' zei Donna en ze gaf Winsome het nummer.

'De telefoon hangt in de keuken aan de muur.'

Het leek Winsome een goed idee om haar eigen mobieltje vrij te houden, dus liep ze naar de keuken en Donna kwam achter haar aan. De keuken keek uit op de glooiende heuvelhelling aan de achterkant van het huis. Er was een grote tuin met een kleine houten schuur die tegen een groen hek stond geleund. Achter de vitrage tikten hagelsteentjes tegen de ramen. Winsome nam de hoorn op en toetste het nummer in dat Donna haar had gegeven. Terwijl ze wachtte tot er werd opgenomen, probeerde ze te bedenken wat ze zou zeggen. Nadat de telefoon een paar keer was overgegaan, werd ze doorverbonden met Geoffs voicemail.

'Weet u het nummer van het hotel ook?' vroeg Winsome.

Donna schudde haar hoofd.

'Geen probleem.' Winsome belde naar nummerinformatie en werd doorverbonden met het Faversham. Toen er iemand van de receptie opnam, vroeg ze of ze Geoff Daniels kon spreken. De receptioniste verzocht haar om even te wachten. Er viel een lange stilte aan de andere kant van de lijn, maar toen kwam de stem terug: 'Het spijt me,' zei de vrouw, 'maar meneer Daniels neemt de telefoon niet op.'

'Misschien is hij naar een lezing,' zei Winsome. 'Hij is daar voor het congres. De autoverkopers. Kunt u het misschien even nakijken?'

'Welk congres?' zei de receptioniste. 'Er is hier helemaal geen congres aan de gang. We zijn geen zakenhotel.'

'Dankuwel,' zei Winsome, en ze hing op. Ze keek naar Donna McCarthy en

zag de hoopvolle, verwachtingsvolle uitdrukking op haar gezicht. Wat moest ze nu verdomme zeggen? Nu ja, daar kon ze wel even over nadenken tijdens de rit met Donna naar het ziekenhuis van Eastvale, waar die het lichaam van haar stiefdochter moest identificeren.